

Het is kwart over vier. Oktober, een rustige herfst. In villa Perlefina in de Anjelierenlaan in Engeldam is het zo stil als op de maan. Alleen als je je oren spitst, dringt het rinkelbelkabaal van het schoolpiekuur tot hier door. Villa Perlefina is een oase van groen, bruin en oker. In de tuin lispelt de herfstwind in de boomkruinen. In huis is het bladstil, op het tikken van de staande klok na. Achter in de tuin ligt de gevlekte hond Pavlov kwijlend aan zijn ketting te suffen. Hij is al zo oud als de straat waar hij woont, en eigenlijk helemaal niet gevaarlijk. Van de meeste villahonden kun je dat laatste niet zeggen. Die ketting belet hem te verdwalen in de uitgestrekte tuin voor, naast en achter villa Perlefina. Hij heeft zoveel vlekken op zijn huid dat het lijkt alsof hij hevig ziek is. Maar Pavlov heeft noch de mazelen, noch de windpokken. In zijn hondenleven heeft hij alle pupziektes al gehad. Hij is alleen maar een bejaarde, vermoeide, gevlekte viervoeter met een Russische naam. Pavlov mag dan al oud zijn, zijn dromen zijn wel nog altijd zo rood als de vitrine bij slager Hennebel in de Lentestraat. Het bord aan het ijzeren toegangshek is dus een waarschuwing die je rustig in de wind kunt slaan: **HIER WAAK IK! OPGEPAST: GEVAARLIJKE HOND.**

Hij blaft alleen nog als de andere viervoeters uit Engeldam aanslaan bij volle maan. En dan nog: blaffende honden ... Maar in de sjieke Anjelierenlaan is hij de enige die een hondenleven leidt. De rest van de bewoners bestaat uit mensenvlees. En wie zou het in zijn hoofd halen dat zware hek open te duwen? In het muurtje ernaast zitten een brievenbus, een belknop en een parlofoon. Op de brievenbus staat: **WEEROFGEENWEER, ALTIJD WELKOM.** En eronder: **KLEP DICHT VOOR RECLAMEDRUKWERK.** Onder de belknop vind je het huisnummer: 21A. Soms schuift het hek van villa Perlefina vanzelf open, nadat een deftige heer of

een dure dame een wachtwoord in de verrespreker heeft gemompeld. Maar dan moeten de bewoners natuurlijk wel thuis zijn.

Die valavond in oktober is villa Perlefina niet helemaal onbewoond. De mannelijke ouder en de vrouwelijke ouder van het enig kind Jochen zijn uit werken in de firma waar ze beiden zelf de baas van zijn. Jochen is dus een heus sleutelkind. Hij is de trotse bezitter van een sleutelbos waar velen jaloers op zijn. Na schooltijd staat hij als twaalfjarige stevig op eigen benen. De wereld van quick-lunch, bickyburger, patat, broodje-ongezond en andere snelle vette happen heeft voor hem geen geheimen meer. De voorraden blikjescola, grenadine en drinkyoghurt vult hij zelf aan. Hij kent de koelkast als zijn broekzak. Maar Jochen mikt ook andere grotemensendingen in zijn wagentje in de C&P, het warenhuis Centen & Percenten, want na zevenen maakt zijn pa er vaak nog een lekker, warm potje van. Dat is zijn hobby. Tot groot geluk van Jochens ma natuurlijk.

Het is halfvijf. Vanavond is Jochen nog meer sleutelkind dan anders. Hij staat namelijk heel geconcentreerd door het sleutelgat van de voordeur te loeren, in de grote hal met de hertenkopkapstok aan de muur. Ginds aan het hek gebeurt immers iets vreemds. Hij gelooft zijn eigen ogen niet: tussen de spijlen steekt het hoofd van een meisje. Er is langer haar aan een kant van dat hoofd, zoals je bij filmdiva's wel eens ziet. Achter en naast haar staat een groepje van vijf. Jochen kent er niemand van. Ze zien er wat ouder uit dan hijzelf. Ze komen waarschijnlijk van die andere school bij het zwembad. Ze zien er ook wat ouder uit dan hijzelf. Een ervan kijkt af en toe op zijn polshorloge. Hij telt ook hardop de seconden af. Dat zie je aan zijn lippen. Een ander slaat af en toe aan het ... blaffen, gek genoeg. Jochen fronst zijn voorhoofd. Vreemd is dat. Wat zal er nu gebeuren? Zullen ze het hoofd van de jonkvrouw afhakken? Lopen ze weg om verstoppertje te

spelen? Is het een proef om bij een club te mogen? Jochen richt zich op en rekt zich even uit. Dan kromt hij zich weer als een vraagteken. Aha! Daar gebeurt wat. Er komt beweging in het groepje ... maar niet in de jonkvrouw. Het meisjeshoofd blijft gekneld zitten tussen de spijlen. Het kan er niet meer uit! Er wordt getrokken, geduwd, gewrongen. Oei, straks knakt het nog af, als een te zware pompoen van zijn te dunne stengel. Dat zou jammer zijn; het is zo'n prachtexemplaar. Het meisje spartelt en trapt. Ze maakt zwemgebaren, maar er is geen water. Opgewonden stemmen dringen tot in de villa door. Arme meid. Jochen twijfelt. Reeds grijpt zijn hand naar de deurknop. Kan hij de reddende ridder zijn? Maar dan grinnikt de sleuteljongen hardop. Hij laat de deurknop weer los. Het is een leuke pauze in dat stomvervelende huiswerk. Breuken, daar breek je alleen je hersenen mee. En taalbeschouwing is uitgevonden om van kinderen lijdende voorwerpen te maken. Aan het venster gaan loeren durft Jochen echter niet. Als ze hem zien ... Bewegende gordijnen kunnen je snel verraden.

Spookhuis Perlefina heeft dus een meisje in zijn web gelokt. Het enorme losgeld moet in goudstaven worden betaald aan de heer Jochen baron Blauwbaard, admiraal van de Zilveren Vloot op de Moordzee, maar even hier uitblazend in de Anjelierenlaan 21A in Engeldam. Let wel: de goudstaven moeten dikker zijn dan de spijlen van het hek voor het spookhuis. En daarna, na de vereffening, zal de heer baron in het huwelijk treden met de bevrijde jonkvrouw. Op hagelwitte paarden zullen ze dit dorp verlaten en de grote plas oversteken. Samen zullen ze een lang en gelukkig leven leiden. En vele kinderen krijgen, waarvan het haar aan een kant een ietsepietsie langer is dan aan de andere kant van het hoofd, zoals bij sommige filmdiva's.

Het groepje durfnieten druipt nu af. Grote gribus! Laten ze haar in de steek, die hufters?! Dat zijn geen riddermanieren. Weer tast Jochens hand naar de

deurknop. Ach, nee. Toch maar niet. Het gevangen meisje roept hardop alle vijf de namen door elkaar. Er zitten ook scheldwoorden bij. Het lijkt wel een dondersong van de speenvarkengroep AC/DC: 'Delfien! Stomme trien! Purdy! Björn! Bangerik! Tom, Tom, Tom! Ine! Schijtbroeken! Fiene! Ine! Tom! Tom! Tom! Help!! Ine!! Fiene!!' Arme, kwade meid. Jochens oog wordt groter dan het sleutelgat. Hij blijft zich gezellig verschuilen. De tijd verstrijkt. Hij wordt stram. Uit het meisjeshoofd rolt nu de eerste traan. Pavlov de gevlekte viervoeter steekt geen poot uit. Vreemd toch, denkt Jochen, dat dat hoofd er wel in kan, maar niet meer uit. Zwellen hoofden 's avonds misschien op? Het kan natuurlijk ook door de opwindning komen dat een hoofd wat uitzet. Hij betast even zijn eigen hoofd. Nou, niks opvallends. Het is een doodgewoon hoofd dat de hele dag weer heeft geluisterd en nu even zijn huiswerk in de steek heeft gelaten. O, huiswerk! Na een laatste blik op de gevangen jonkvrouw gaat Jochen via de koelkast in de keuken naar de woonkamer. Maar daar geraakt hij niet.

Whoeaahh!!

Geschrokken houdt hij halt. De huisbel rinkelt dringend. Doet hij de deur open? Stapt hij op het hek toe? Nee. Jochen blijft als een wassen beeld stilstaan. Ook als die bel vijf keer door het huis schalt. Hij volgt de orders van zijn ouders op: 'Niet opendoen, voor niemand. Als ze iets willen, moeten ze maar terugkomen, als we thuis zijn'. Maar ... vijf keer! Het is misschien heel dringend? Als het weer rustig wordt, sluipt hij terug naar de voordeur. Door het sleutelgat ziet hij nu een wemeling van blauw en oranje: politie en brandweer. Het hek is halfgeopend. Jakkes! Zijn hart bonst nu ook als het drumstel van AC/DC. Zijn gesperde oog filmt alles. Een agent duwt een meisjesfiets in een combi. Het hoofd zelf wordt door enkele spuitgasten weer heelhuids van tussen de tralies gehaald. Hoe doen

die dat? Bruine zeep? Het lijkt inderdaad alsof ze haar hoofd een wasbeurt geven. Af en toe kijkt iemand nog eens in de richting van de villa. Dan verdwijnt iedereen. Jochen haalt diep adem. Even later buigt hij zich weer over zijn huiswerk, na een omwegje via de koelkast. In de tuin legt Pavlov zijn oude kop op zijn voorpoten en duwt in gedachten de deur van slagerij Hennebel open. De bel is stuk en er is geen levende ziel in de winkel. Wat heeft hij weer geluk.

Waar blijft die dekselse Jasmien nu toch weer? Het is al bijna kwart voor zes. Anders is ze rond vijf uur thuis, elke dag. Er is al zo veel lawaaiërig kindervlees in de straat gepasseerd ... maar geen Jasmien te zien. Pa staat zich buiten op het trottoir op te winden. Ma loert om de haverklap door het erkerraam. Daar heeft ze een panorama over de Musketiersstraat. Ze wordt erg ongerust. Ze denkt altijd het allerergste.

‘Waar blijft ze toch?’ moppert ma, als haar man weer binnenkomt.

‘Ja, ’t is al bijna zes uur!’ knort die. ‘Kijk: het kort journaal gaat zo beginnen’.

‘Misschien heeft ze straf en moet ze nablijven?’ oppert haar broer Pieter.

‘Dan moet die rotsch... die school ons opbellen, potverdorie! We weten anders van niks en maken ons doodongerust!’

‘Bel zelf eens op’, stelt ma voor. ‘Ik mag er niet aan denken dat ... Heb je al een ambulance gehoord?’

‘Op dit uur is daar toch niemand meer’.

‘Leraressen blijven soms ook wel eens na, hoor’.

‘O? Dat zou dan een negende wereldwonder zijn. Ik geef haar nog vijf minu...’.

Dan rinkelt plotseling de telefoon. Ze schrikken op. Op zulke bange ogenblikken klinkt telefoongerinkel als een alarmschel. Pa grist de hoorn van het toestel. Een lelijk vaasje met een jasmijn erin sneuvelt hierbij.

‘Ja?!’ roept hij, bijna snauwend.

‘Bij Daelman?’ vraagt een verre neusstem.

‘Ja ja, Daelman, daar spreekt u mee. Wie is ...?’

‘De vader van eh ... Jasmijn Daelman?’

‘Ja, ja. Néé: Jasmién. Jasmién is het. Is er iets ...?’

De schrik slaat het drietal om het hart. Pa eet de hoorn zowat op. Ma en Pieter staan met ogen als schoteltjes toe te kijken. Pieter bijt een nagel stuk. Ma fronst haar voorhoofd.

‘Nee nee, niks ergs, hoor’, zegt de neusstem dan. ‘U spreekt met adjudant Vandevelde van de stedelijke brandweer Engeldam’.

‘Brandweer!’ sist pa vlug tegen ma. Die slaat haar handen voor haar mond. ‘Staat mijn dochter in brand!?’ loeit hij dan in de hoorn.

‘Nee!’ blaft de adjudant verbouwereerd terug. Hij houdt zijn eigen brandweelhoorn nu zo’n halve meter van zijn oor vandaan. Wat een gekke man is dat daar aan de andere kant!?’

‘Ze is eh ... ze zat vast ... vast met haar hoofd. Maar weest u niet ongerust: ze is niet gewond, ze is niet aangerand, er is geen bloed bij, geen blikshade en ze leeft nog helemaal’, ratelt adjudant Vandevelde dan in een keer door. ‘Uw dochter is ...’.

‘Wat? Waar? Wanneer?’ roept pa Daelman. ‘Ze is nog héél!’ rapt hij dan tegen ma en Pieter. Ma zakt zuchtend op een stoel neer. ‘Er is niks aan. Maar ze zit ergens ... zat ergens ... vast, zeggen ze. Verdorie ...’.

‘Meneer...!’

‘Wat? Waar? Wan...’ herhaalt hij dan zenuwachtig, door het geroep van de adjudant heen.

‘LUISTER MENEER’, zegt die dubbel hard. ‘We werden opgebeld, we: dat is wij, de stedelijke brandweer van alhier te Engeldam, we werden dus opgebeld door

onze collega's de politie van Engeldam. Tussen de spijlen van het hek van de villa Perlefina in de Anjelierenlaan werd door agent Vermassen een hoofd aangetroffen, toebehorende aan een meisje van veertien van het vrouwelijke geslacht. Let wel: het lichaam van dat meisje was er tevens. Even verderop lag een ongeschonden fiets. Uit het betreffende hoofd biggelden tranen. De hierboven vermelde persoon luistert naar de naam Jasmien Daelman. Naar verluidt had ze een weddenschap aangegaan met enkele vrienden. In ruil voor een cd van de popgroep Extreme zou ze haar hoofd door de spijlen van het hek wurmen en dit aldus voor de duur van zestig seconden. U moet ook weten dat daar een gevaarlijke hond aanwezig is. Dat is op een bord aan het hek aangekondigd'.

'Ai ai ai!', roept pa. 'En dan, adjudant?'

'Geen nood, uw dochter bevindt zich nu heelhuids bij ons in het arsenaal. Momenteel doet zij zich te goed aan een kop chocolademelk, voor de doorstane emoties. Straks spoelt zij in de douche de bruine zeep uit haar haren weg. Eh ... aan de fiets scheelt niets. Die hebben we ook medegebracht. Waar die bende durfnieten en zichzelf dus helemaal geen rekening mee hielden, is dat door de opwinding van de weddenschap én het gevorderde avondlijke uur Jasmien's hoofd is gaan zwellen. Er was dus geen weg terug. Elk menselijk hoofd is des avonds ietwat voller en dikker dan overdag. Vooral dat van schoolgaande kinderen. Dat begrijpt u, neem ik aan'.

Pa Daelman knikt stom en bekijkt Pieters kop even. Tja.

'Een cd van de popgroep Scream?' vraagt hij dan. Hij duimt geruststellend naar ma.

'Eh ... Extreme', verbetert de adjudant. 'Scream is een filmpje. Uw dochter Jasmijn, pardon: Jasmien, zou dus een minuut lang die dolle hond trotseren voor een cd'tje van een bende schreeuwlelijkerds. Maar die hond lag aan de ketting, ha ha! Sorry. De deugnieten konden dat niet zien. Er was ook niemand thuis in

villa Perlefina. Na enkele mislukte paniekpogingen om het hoofd van uw dochter na de bewuste minuut te bevrijden, was iedereen foetsie natuurlijk. En daar stond ze dan: vastgekleusterd. Tja ... het lijkt inderdaad meer op een scène uit *Scream*, als je 't mij vraagt. Nu, gelukkig passeerde in de Anjelierenlaan een politiewagen. Agent Vermassen trof toen de persoon Daelman Jasmien aan. Op haar rug kleefde een briefje waarop stond: *Jasmien-Jasmien-Jasmienst*. Een duistere boodschap, meneer, die wij inmiddels naar de prullenmand hebben verwezen. Vast het werk van een van die bengels. Toen wij opgebeld werden door hogervermelde agent, zijn wij, de brandweer ter plaatse afgestapt en hebben uw dochter bevrijd. Komt u haar nu ophalen? Een zeer mooi meisje, tussen een paar haakjes. Haar fiets staat hier ook'.

'Onmiddellijk', bromt pa Daelman.

Hij mikt de hoorn op het toestel en vertelt zijn huisgenoten het gekke hekkenverhaal. Ma schudt haar hoofd. Pieter proest het uit.

'Extreme!' roept hij uit. 'Groepje speenvarkens voor ouwe sokken!'

'Maar kind toch!' roept pa. 'En dat voor een veertienjarige!'

'Ja, waar zat je verstand toch?!' foetert ma.

'Het was toch gewoon maar een weddenschap?' protesteert Jasmien.

'Maar we waren doodongerust! En die hond had toch eens moeten ... Stomme weddenschap!'

'Maar hij lag aan de ketting!'

'Wisten jullie niet!'

'Pff ... '.

'Voor een onnozel cd'tje ... wel wel wel toch. En wie waren die anderen? En wat deed dat briefje op je rug?'

'Gewoon, vrienden uit de klas. En dat briefje was een grapje. Altijd heb ik pech. Weet je wat? Ik verander mijn naam. Ik word Jasmien Dertien. Het is mijn

rugnummer als superpechvogel. Nooit valt eens iets mee. Ik ben geboren voor het ongeluk. Andere kinderen spaken toch ook wel eens iets uit?’

‘Hou je maar kalm’, broemt pa. ‘En kom in het vervolg op tijd thuis, begrepen, miss Dertien?’

Jasmien Dertien knikt en zwijgt. Het is beter geen slapende honden wakker te maken.

‘Ga je mee naar C&P?’ vraagt ma ’s anderendaags aan Jasmien. ‘Ik heb nog rodekool nodig’.

Ze weet dat Jasmien graag naar het warenhuis gaat. Misschien vrolijkt het haar wat op, na die ‘tegenslag’ van gisteren. C&P, voluit: Centen en Percenten, is een gezellig warenhuis in de Bronwaterstraat. Het bestaat twee jaar. Af en toe kun je er een prijs winnen, want C&P zorgt goed voor zijn klanten. Omdat het warenhuis nu twee jaar jong is, zijn er extra prijzen. Overal is het te lezen, in koeienletters: HOEZEE! C&P IS ER TWEE! PIK EEN PRIJSJE MEE!

‘Misschien krijg je een rodekool toe als je er twee koopt’, zegt ma.

‘Dan moeten de we de hele volgende week rodekool eten. We zullen er als roodhuiden uitzien’.

‘Heb je liever spruiten dan?’

‘O èèk ... !’

Jasmien houdt wel van die gezellige drukte. Elk seizoen ziet het warenhuis er ook anders uit. Nu bijvoorbeeld is het de beurt aan herfstkleuren, bruine blaren, noten allerhande, fazanten, patrijzen, vele soorten ...

Oeps! Daar botst ze met haar winkelwagentje bijna tegen een toren kattenvoer op.

‘Uitkijken hoor’, waarschuwt ma. ‘Je loopt te dromen’.

‘Maar dat voorste wiel wil altijd ergens anders heen’.

‘Je rijdt veel te verstrooid’.

‘Straks doe je me nog rijles volgen om met een warenhuiswagentje te rijden!’

‘Zoeken we ook iets om vanavond bij de televisie gezellig op te knabbelen?’ stelt ma voor. Jasmien knikt. Die dolle winkelkar lijkt wel behekst. Of dronken. Ze moet echt sleuren en trekken aan dat koppige ding. Een paar winkelstraatjes verder, bij de avocado’s, kiwi’s en mango’s, worstelt ook ene Jochen met zo’n bespookt wagentje. Hij is op weg naar de voorverpakte lekkernijen, in opdracht van zijn ouders. Die zijn namelijk zelfs op zaterdagvoormiddag aan het werk. Plotseling ziet hij haar. Hij stopt onmiddellijk zijn worsteling met zijn transportmiddel. Wow: de jonkvrouw van tussen de tralies! Doodgewoontjes met haar koningin-moeder op boodschap! Jochen vergeet eensklaps waarvoor hij gekomen is en laveert nu als een stuntpiloot door C&P.

‘Hé, wie we daar hebben’, zegt ma. Breed glimlachend knikt ze naar de afdeling waspoeders, waar alles witter dan wit wast.

‘Joehoe! Franceska!’

Van tussen de torens verblindende poeder wuift ma’s vriendin terug. Ze gooit iets in haar wagentje en komt in de tweede versnelling aanrijden.

‘Hoi! Marianne!’ roept Franceska met een schorre stem. ‘Dag Jasmien. Hoe gaat het met jullie? O, mijn hoofd!’

‘O la la, verkouden?’ vraagt ma bezorgd.

‘Dag’, knikt Jasmien.

‘Jaja, mijn deus is verstobd’.

Franceska wappert met een lichtblauw zakdoekje. Op haar hoofd wiebelt een grappig staartje als een antenne heen en weer.

‘En mijn hoofd rammelt als een pot oude spaarcenten. Mens, mens, ken je dat gevoel?’

‘Het is als een fonteintje van haar’, denkt Jasmien. ‘Of een antenne’.

‘Ach, er is altijd wat. Het is weer de tijd van het jaar, hé’, zegt ma.

‘Zeg dat wel. Een mens heeft toch altijd wat. Mijn keel is een vel schuurpapier’.

‘Hoe gaat het met Wim?’

‘Met Wim? Prima hoor. In de kerstvakantie gaat hij eindelijk onze slaapkamer opnieuw behangen. Als hij tenminste weer niet ziek wordt, zoals vorige kerst. En het jaar daarvoor’.

‘Dat werd tijd, zeg. Hoe lang droom jij daar al niet van!? Eh kind ...’, zegt ma dan, terwijl ze zich naar Jasmien draait, ‘kijk jij even voor de rodekool? Je kent de weg hier, hé. En iets om te knabbelen, je weet wel. Ik blijf hier zolang wachten’.

‘Oké, grote mens’.

Het rugnummer 13 verdwijnt al, slalomend met het stugge karretje. Ze houdt helemaal niet van getater tussen ouders, ook niet als het oude meisjes zijn. ‘Oei!’ klinkt het plotseling. Een ander koerskarretje botst tegen het hare op. Dat is al goedgevuld. Er hangt een jongen aan.

‘Oei!’ zegt hij weer. ‘Sorry hoor, maar mijn karretje is gek geworden’.

Jasmien bekijkt de tegenligger verbaasd.

‘Eh ... ja, het mijne ook’.

‘Hoe gaat het nog met je hoofd?’

‘Wablief?!’

‘Je hoofd ... Het zat vast tussen mijn hek ... gisteravond ...’.

Dat hoofd van Jasmien kleurt nu zo rood als een kilogram tomaten.

‘Eh ... o ... woon jij daar misschien?’

Jochen knikt.

‘Heb je ... Heb je alles gezien? Er was toch niemand thuis? De politie heeft ... ‘.
Nu wordt Jochen ook knalrood.

‘Ik was thuis hoor’, zegt hij dan. ‘Maar ik durfde niet naar buiten te komen’.

‘Is het een gevaarlijke hond?’

‘Pavlov? Nee hoor. Hij is bang voor een biefstuk. Hij is zo gevaarlijk als een lammetje. En hij ligt aan de ketting, anders verdwaalt hij’.

Jasmien lacht. Wat een gekke gabber. En hij doet zo helemaal alleen boodschappen! Hij ziet er jonger uit dan veertien. Ze loert even in zijn wagentje. Wow.

‘Het was een weddenschap’, zegt ze dan. ‘Met een paar vrienden uit mijn klas’.

‘Ja? Waarvoor?’

‘O, voor een cd. Maar eh ... het is mislukt. Ik ben voor pech geboren. Daarom heet is Jasmien 13’. Dat is mijn rugnummer’.

‘Jasmien? Mooie naam. Ik ben Jochen’.

Even zeggen ze niks: de kerel met het volle wagentje en de meid met het lege karretje.

‘Heb je altijd zoveel pech?’

‘Pff ... ‘.

Jasmien haalt haar schouders op en schudt haar hoofd.

‘Ga je dat allemaal opeten?’ vraagt ze dan, terwijl ze naar Jochens karretje wijst.

‘O nee. Pa kookt vanavond weer’.

‘Je pa?’

‘Ja. Hij is een prima kok. Hij houdt het meest van avocado’s’.

‘Dat is leuk. En je ma dan?’

‘Die eet alles op’.

‘Ha ha’.

‘Moet jij niks meer kopen? Er ligt nog niks in je wagentje’.

‘Eh ... daar moet ik nog over nadenken’, zegt Jasmien.

‘Wil ik je helpen, Jasmien Dertien?’ stelt Jochen voor. ‘Ik ken C&P als mijn broekzak. Ik kom hier twee keer per week mijn inkopen doen’.

‘Eh ... ja’, lacht de jonkvrouw. ‘Alleszins rodekool’.

‘Rodekool? Die kant uit’.

Twee minuten later legt Jasmien een formidabele rodekool, tweehonderd gram hazelnoten en een pakje witte chocolade met rijstkorrels in de winkelkar.

‘Zo, da-ag, tot ziens’.

‘Tot ziens, Jasmien Dertien. Als je nog eens in mijn straat passeert, stop dan je hoofd niet tussen de spijlen van ons hek, maar duw op de belknop. Mijn koelkast zit altijd lekker vol. En Pavlov zal je niks doen. Misschien zie ik je binnenkort nog eens in de C&P?’

‘Dat is goed’, knikt Jasmien giechelig.

Ze zoekt ma weer op. Jochen kijkt haar na tot ze het hoekje om rijdt, naar een ander winkelstraatje. De verkouden Franceska spurt net weer weg met haar eigen karretje. De antenne op haar hoofd zwiept heen en weer.

‘... groeten aan Wim!’ roept ma. ‘En neem een aspirientje!’

‘Zal ik doen!’

‘En geluk met het behang!’

‘Jaja!’

‘Wel, heb je alles, kind?’

‘Ja, grote mens. Hazelnoten, chocola, en de kool. En ik kwam verdorie de jongen tegen die in de villa woont waar ik met mijn hoofd ... ‘.

‘Die zal vreemd gekeken hebben. Wil je niks anders meer?’

‘Nee’.

Jasmien kijkt nog eens om zich heen. Jochen is verdwenen.

Aan de kassa's is het een zaterdagdrukte van jewelste. Iedereen wil zijn centen kwijt. Een man in een grijs pak houdt alles scherp in de gaten. Hij draagt een toestelletje waarin hij af en toe iets zegt.

'Kijk ma: de winkeldetective'.

Ma knikt: 'Heb je beter niks mee te maken, hé'.

De kassafiles blijven overal even lang. Het gaat vreselijk traag. Er komen ook steeds meer mensen bij. Centimeter na centimeter naderen ma en J13 hun kassajuf. Net voor ze hun wagentje een laatste duw geven, gebeurt het! De detective in het grijze pak stapt plotseling op ze af. Ma schrikt zich rot. Jasmien wordt in een klap vuurrood. Wat krijgen we nu, jandomme!?

'MEVROUW! JONGEDAME!' roept de man veel te hard. Hij zwaait met zijn toestelletje. Jasmien's hart begint nu wild te bonken. Heeft die kerel het misschien gemerkt dat ze daarstraks enkele hazelnoten uit het pakje heeft gepeuterd? Door een verborgen camera? Donkerrode blossen kleuren nu ook ma's wangen. Wat moet die kerel van haar? Heeft Jasmien soms ... ?

'MEVROUW! JONGEDAME!' herhaalt hij. Met uitgestoken handen stapt hij nu op ze toe. Iedereen gaat opzij. Er wordt al druk gefluisterd en geknikt. Wat is hier aan de hand?!

'PROFICIAT! PROFICIAT NAMENS CENTEN EN PERCENTEN!' roept de man dan, zodat iedereen het kan horen. En plotseling is er de flits van een fotoapparaat. 'U bent de 100 000ste klant van C&P, mevrouw! Aangenaam, en gelukgewenst, van harte. Mijn naam is Smit, directeur van C&P, het warenhuis met de 100 000 tevreden klanten. Ja ja: u bent echt de gelukkige!'

'O ... ah ... o ... ', hakkelt ma.

Daar bliksemt alweer een fotoapparaat. Een reporter.

‘U hebt toch geen bezwaar tegen enkele foto’s, mevrouw?’

De directeur schudt ma’s hand wel een halve minuut lang. En ook die van Jasmien. De 100 000ste klant, wauw!, oké, ja, goed: maar nu?? Prijs? Een prijsje? Een ... een reisje? Een ijsje? Een interview voor de krant?

‘En WAT heeft de dame hier ... hebben de dames hier gewonnen?!’ roept directeur Smit plechtig. Hij draait zich om en houdt nu warempel een toespraak tot de andere mensen aan de kassa.

‘Centen & Percenten zorgt goed voor zijn klanten! Deze 100 000ste tevreden klant, mevrouw hier, dames en heren, vergezeld van haar liefallige dochter, wel, deze mevrouw krijgt al-les wat momenteel in haar wagentje ligt vol-le-dig grrrrà-tisss!!! Jawel: een gift van het jarige warenhuis C&P, asjeblief mevrouw, wat zegt u daarvan? Gratis voor niks!’

Weer flitst een fotoapparaat.

‘O!!’ doet Jasmien Dertien. Ma slaat haar handen voor haar mond. Enkele mensen beginnen hardop te lachen. En de C&P-directeur kijkt met verbaasde ogen naar het bijna lege wagentje van de gelukkige winnaars. Ziet hij dat wel goed!? Hazelnoten! Tweehonderd gram! Een rodekool! Formidabel! Witte chocola! Met rijstkorrels! Ongelofelijk toch! Ai ai ai, pik maar eens een prijsje mee van P&C!

Even verderop aan een andere kassa staat een jongen van twaalf het tafereel verbaasd gade te slaan. Zijn wagentje is eivol geladen. Helemaal bovenop allerlei voorverpakt lekkers liggen drie avocado’s.

Twee dagen later verschijnt in De Bazuin van Engeldam het heuglijke bericht over de Actie Hoezee! Pik een prijsje mee! Er staat ook een foto bij.

‘Wel potvolkoffie’, zegt adjudant Vandevelde die avond tegen zijn vrouw. ‘Als dat ons bruinezeepkopje van villa Perlefina niet is!’

‘Wat zeg je daar, schat?’ Mevrouw Vandeveldde draait de knop van het gasvuur net op volle kracht.

‘Pas op met dat vuur, Tamara. Kijk, hier in De Bazuin: zie je haar staan bij haar moeder? Dat is het meisje dat we van tussen het hek van villa Perlefina bevrijd hebben. Je weet wel, in die sjieke Anjelierenlaan’.

‘O, maar dat weet ik niet meer, hoor’.

‘Ik heb het je diezelfde avond nog verteld, en je moest lachen’.

‘Ben je daar wel zeker van?’

‘Natuurlijk. Je vergeet te veel dingen, Tamara. Of misschien luister je niet goede als ik je wat vertel. Wanneer eten we?’

‘Ja hoor’, zegt Tamara. En de adjudant duikt zuchtend weer in zijn krant.

‘Ja ... jaja ... ’, mompelt agent Vermassen. Hij brengt zijn hoofd nog wat dichterbij de krant en de krant nog wat dichterbij zijn hoofd. ‘Zij is het’.

‘Wablief?’ vraagt collega Boey verstrooid.

‘Eh ... Perlefien of zoiets. Ze heeft alleszins een rare naam, dat herinner ik me nog’.

‘Wie?’

Agent Boey kijkt nu van zijn kruiswoordraadsel op.

‘Hier, kijk: op die foto. Dat meisje naast die vrouw. Herken je haar? Die hebben we nog niet lang geleden van tussen de tralies bevrijd. Dat meisje, bedoel ik’.

Agent Boey kijkt scherper toe.

‘Hm ... zou kunnen’.

‘Weet je ’t niet meer? Haar haren waren langer aan de ene kant dan aan de andere’.

‘Ja ja. Het hoofd dat met bruine zeep werd ingesmeerd hé?’

‘Ja’.

'Het zou mijn dochter moeten zijn ... met dat onnozel briefje op haar rug gespeld ... '.

'Ze heeft nu een prijs gewonnen in de C&P. Kijk, hier'.

'O, wat dan wel?'

'Een ... een rodekool, denk ik'.

'Amal', zegt agent Boey. Hij zoekt zijn kruiswoordraadsel weer op en piekert verder over een ander drieletterwoord voor 'iep'.

'Ik zou mijn dochter toch nooit Perlefien willen noemen', mompelt hij nog. 'Waar halen ze het? Uit een of andere stomme film zeker?'

'Wablief?' vraagt collega Vermassen verstrooid.

'O, niks'.

Een rustige herfstavond in villa Perlefina in de Engeldamse Anjelierenlaan. De maan dobert als een eierdooier aan de wolkenloze hemel. Pavlov sluimert in zijn mand in het berghok, zoals elke nacht. Buiten is het te koud geworden voor zijn bejaarde, gevlekte huid. Van één oog weet je niet goed of het dicht is of open. De pa van Jochen is druk in de weer in de keuken. Drie koteletten liggen in een grote braadpan gezellig tegen elkaar aan te sissen. Met zijn tongpunt tussen zijn lippen wrikte de firmabaas een blik doperwten open. Ondertussen zit zijn vrouw de krant te lezen, terwijl Jochen tv kijkt: Homer Simpson belandt weer in de onmogelijkste situaties. Dowh!!

'O ... maar ... ', doet Jochens ma plotseling. Ze tilt haar leesbrilletje wat van haar neus.

'O, maar dat ben jij, Jochen!'

Verbaasd kijkt Jochen opzij.

'Kijk eens!'

Jochen staat tegen zijn zin op. Ma vouwt De Bazuin nu op tafel open. Ze prikt met haar wijsvinger op de foto van de actie Hoezee! van P&C.

‘Jij staat in de krant, hier, kijk maar’.

‘Hé!’, doet Jochen. Hij ziet het nu ook. Op de voorgrond van de foto staan Jasmien en haar ma beteuterd te kijken. Een beetje verderop zie je allerlei gezichten. Ook het zijne.

‘Ja ...’, knikt hij weer. ‘Dat was toen ik avocado’s ging kopen, hé. Ze namen foto’s aan de kassa’.

‘Avocado’s ... en de rest’, zegt ma. Vlug leest ze het artikeltje over de Hoezee!-actie.

‘En dat is Jasmien Dertien’, wijst Jochen, terwijl hij nu ook met zijn wijsvinger op de foto prikt.

‘Dat meisje? Jasmien? Dat is de naam van een bloem. Of is het Jasmijn? Gekke naam. Stel je voor dat ik jou Tulp had genoemd, ha ha. Sommige ouders toch!’

Pa komt nu ook poolshoogte nemen. Op zijn evaatje staat in rode letters **MAN AAN HET FORNUIS**.

‘Tulp?’ vraagt hij.

‘Jasmien Dertien is het’, herhaalt Jochen.

‘Dertien? Ik ken geen familie Dertien in Engeldam’.

‘Ik was die dag ...’, steekt Jochen van wal. En hij vertelt zijn hardwerkende ouders over de avonturen van de onfortuinlijke J13.

‘Aha!’ doet ma. Ze bekijkt even haar handen. ‘Nu weet ik het! Dat kleverige goedje een tijd geleden aan ons hek! En ik maar mijn handen wassen die avond, vijf, zes keer!’

‘Waarom heb je ons dat niet eerder verteld?’ vraagt pa.

‘Ik durfde niet’, zegt Jochen. ‘Jullie zeggen altijd: niemand binnenlaten. Daardoor kon ik Jas... dat meisje dus niet helpen. Ik heb alles gezien ... achter de eh ... gordijnen. Ik voelde me wel wat ... eh ... de politie en de brandweer hebben zeker ook vijf keer aangebeld’.

‘Dertien? Hoe weet je dat ze Dertien heet? Wat een gekke naam eigenlijk’.

‘Onze karretjes botsten zaterdagvoormiddag in het warenhuis’.

‘Dat is toch haar echte naam niet? Wie heet nu zo!’

‘Nee, nee nee. Ik weet alleen: Jasmien. En ze zei dat ze altijd pech heeft’.

‘Tja ... pech. Maar ze won de C&P-prijs verdorie!’

‘Rodekool en wat snoep’, lacht Jochen. ‘Ik had beter die prijs gewonnen; mijn wagentje lag boordevol’.

‘Ja ja: boordevol snoep en hamburgers zeker’.

Sss ... Sss ... Sss ...

‘O! O!’ Pa spurt weer naar de keuken.

‘Mijn koteletten, potverdorie!’

‘Bel ik de pizzafoon?’ roept ma. ‘Nu hebben we ook pech!’

Dan bestudeert ze de krantenfoto weer.

‘Knippen we die eruit?’

‘Ach’.

Jochen haalt zijn schouders op.

‘Het is een zeer mooi meisje’, mompelt ze. ‘Ze ziet er wel wat ouder uit dan twaalf’.

‘Ja hé?’ zegt Jochen gewoontjes.

‘Dertien, misschien?’

Dat ze mooi is, vindt hij ook wel. Dat heeft hij al twee keer gezien, soms van ver, soms van dichtbij. Maar daarover wil hij niet zoveel vertellen. Ouders denken er altijd het hunne van.

‘O, nu zijn de Simpsons gedaan, jammer!’

‘Hoe zit het met de koteletten?’ roept ma. In de keuken is het nu een gesis van-jewelste. De man aan het fornuis vloekt binnensmonds. Hij probeert te redden wat er nog te redden valt.

‘Kijk’, knort hij kwaad. ‘Dat is nu de schuld van die dekselse Jasmien Dertien, verdorie. Ze kan zelfs van op een afstand pech veroorzaken. Als ze nog eens haar neus in onze zaken komt steken, hak ik h  r in de pan in plaats van koteletten’.

Diezelfde nacht ... is Jochen baron Blauwbaard, admiraal van de Zilveren Vloot op de Moordzee, niet langer meer woonachtig in de Anjelierenlaan 21A te Engeldam. Nee, hij is thans een tevreden man. Ofschoon hij tot tweemaal toe alleen maar getuige kon zijn van de onfortuinlijke avonturen van jonkvrouw Jasmien Dertien, zonder daarbij te kunnen helpen, zijn nu andere tijden aangebroken. Tot tweemaal toe stond de admiraal machteloos. Eerst werd de jonkvrouw door een bende uitschot ontvoerd en gevangengezet op kasteel Perlefina. De overmacht was te groot. De draak die het kasteel bewaakte, kon evenmin weerstand bieden: die had de mazelen. Jochen baron Blauwbaard himself was door een eenogige verrekijker de stille getuige van de gevangenzetting, insmering en bevrijding van jonkvrouw Jasmien, ook genaamd Dertien. Gelukkig is het tij nu gekeerd. Het losgeld, goudstaven die dikker zijn dan de tralies van het hek, is betaald. De dorpelingen hebben dat klokslag middernacht aan het hek gedeponeerd, denkend dat de admiraal de jonkvrouw zelf heeft ontvoerd. Ha ha! Nadat zich dan nog ietwat later een frontale botsing voordeed tussen de koets van de baron en die van de jonkvrouw in de grote voorraadschuur van Engeldam, volgde

een aangename kennismaking. Ziende dat zich in de koets van Jasmien Dertien maar een kleine wintervoorraad voedsel bevond, vroeg Jochen baron Blauwbaard haar ten huwelijk. En zie: ze stemde toe. Hedennacht nog vluchten ze weg over de grote plas. Ze zullen lang en gelukkig leven, omringd door zo veel kinderen als er vlekken zijn op de huid van de huisdraak Pavlov, om wie het allemaal begonnen is.

Daar gaat de bel. Er is rumoer aan de voordeur. Opgewonden stemmen klinken tot hier door. Jasmien kijkt van haar boek op. Ze staat zuchtend op en gaat naar de deur. Verbaasd kijkt ze in de gezichten van vijf politieagenten. Wat nu weer? 'J13?' vraagt er een.

'Excuus?'

'J13?', herhaalt hij. 'Jasmien Dertien?'

'Eh ... ja'.

'Zij is het, voorwaar', zegt hij, terwijl hij zich even tot zijn collega's wendt. De anderen knikken verheugd.

'Eindelijk'.

'Oef!'

'Voorwaar: ja!'

Jasmien begrijpt er geen snars van. J13?

'Eh ... wat kan ik voor jullie betekenen, heren van de politie?' informeert ze verbouwereerd.

'Wij zijn de pechpolitie', legt de woordvoerder uit. 'Wij sporen pechvogels op en geven die een beloning. Let wel: het moet de spuigaten uitlopen. We hebben het bijvoorbeeld niet over stom pech. Of pech door eigen schuld, domheid, zeg maar. De laatste tijd, J13, kregen we diverse signalen vanuit uw omgeving. Als

pechpolitie kunnen we daar niet langer om heen. De bevolking draagt u op handen. U hebt recht op drie wensen’.

‘O ... dank u wel’.

‘Neem je notitieboekje even’, beveelt de woordvoerder een collega.

‘Zeker, chef’.

‘Zo,’ zegt de chef, ‘we zijn een en al oor. Alles wordt genoteerd. Drie wensen, J13, vanwege de pechpolitie’.

‘Tja ... ‘.

Jasmien Dertien krabt zich in de haren aan de ene kant van haar hoofd.

‘Doet u maar rustig. We hebben alle tijd van de wereld, nietwaar collega’s?’ Vier hoofden knikken ijverig.

‘Mag dat om het even wat zijn?’ vraagt Jasmien.

‘Whatever you say, miss: een nieuwe wasmachine, een verse voornaam, andere ouders, een helikopter ...

Dat van die helikopter lijkt haar wel wat. Een paar nieuwe ouders valt ook niet te versmaden. De oude zijn al wat versleten. Een andere naam wil ze ook wel; ze is te oud geworden om als een bloem door het leven te gaan. Ai, dat wordt moeilijk. Kiezen is verliezen.

‘Moet ik dat echt nu beslissen?’ vraagt ze dan een beetje wanhopig. De chef van de pechpolitie knikt bevestigend. Het is net alsof hij er zelf een beetje spijt van heeft.

‘Nietwaar collega’s?’

‘Ja’, klinkt het tot viermaal toe.

‘De pechpolitie komt maar een keer langs’, verduidelijkt hij. ‘Het is te nemen of te laten’.

'Ik weet het!' roept Jasmien plotseling opgewonden. In een tel kleuren haar wangen knalrood. De agent met het notitieboekje likt aan zijn potlood.

'Een kapitein op een wit paard moet me komen halen voor een verre reis over zee op een schip vol ... '.

'Hoho! Hoho! Dat zijn al meer dan drie wensen, kind! Maar jam ...'.

'O, oei!'

'... jammer, pech voor u, J13', zegt de chef. 'Dat waren nou net ook de wensen die vandaag al door een ander kind zijn gedaan. Kan dus niet. Niet tweemaal per dag. Meer geluk gewenst een volgende keer, pechvogel. Nog een goede dag verder'.

De vijf pechagenten maken rechtsomkeert. Jasmien Dertien, alias J13, blijft verbluft aan de voordeur achter.